

Циганина се бѣше решилъ да отстѣпи.
— Нѣмамъ.

— Като нѣмашъ, дай колкото имашъ!

И той слѣзе отъ магарето. Дѣдо Илийко седна насрѣдъ пѣтя и му начете сребърнитѣ грошове на земята. Като си трѣгна, циганинѣтъ го попита :

— Защо ти е магарето ми?

— Ще ходя на Божи гробъ съ него.

— Кога ще трѣгнешъ?

— Туй лѣто, като поохраня магарето, да му лѣсне косъма.

— Ти ми кажи кой день!

— Подиръ Петровдень, първия, я втория день.

— Презъ гората ли ще минешъ?

— Ами. Защо питаешъ?

— Защото и керванитѣ, кога отиватъ за Божия гробъ, отъ тамъ минаватъ.

Циганинѣтъ отглави юларя, метна го на рамо и отмина. Дѣдо Илийко си разпаса пояса, върза за шията новия си другаръ и го потегли.

Мина Петровдень. Тъкмо бѣше пламнала жѣтвата първия день. По синуритѣ се бѣха жлѣтнали енювчета, нивята горѣха, а тревясалия неотжпканъ пѣтъ, не чулъ още тропотъ отъ колело, като зѣмъ се точеше презъ полето за да се смугне въ гората. По тоя пѣтъ яхналъ младото си магаре, като мрѣна